

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem [redacted] ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená dne

[redacted]

bytem

[redacted]

zastoupená advokátem [redacted], Ph. D.

sídlem [redacted]

proti

žalovanému:

Česká správa sociálního zabezpečení

sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č.j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č.j. X, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaný“) ze dne 14. 12. 2018, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ze dne 6. 11. 2018, č.j. X, sp. zn. 013/NP/ND/4429/18 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Pražskou správou sociálního zabezpečení (dále jen „**správní úřad I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobkyně nemá nárok na peněžitou pomoc v mateřství s datem nástupu od 10. 9. 2018 uplatněnou ze zaměstnání u zaměstnavatele [REDACTED], IČ [REDACTED], se [REDACTED].

II. Žalobní body

2. Žalobkyně nesouhlasila s napadeným ani s prvostupňovým rozhodnutím, neboť tato rozhodnutí staví na nesprávném právním názoru a na nesprávném právním posouzení věci, zároveň jsou též nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
3. Ze skutkového hlediska žalobkyně tvrdila, že od roku 2012/13 se soustavně připravovala na budoucí povolání studiem na vysoké škole, navazující magisterské studium trvalo od 22. 7. 2015 do 14. 6. 2017, žalobkyně od 16. 9. 2015 vykonávala samostatně výdělečnou činnost pod IČO [REDACTED], a to jako činnost vedlejší souběžně se studiem, byla dobrovolně nemocensky pojištěna od 24. 7. 2017 do 31. 7. 2018, toto nemocenské pojištění tedy trvalo 372 dní. Uvedla, že od 1. 8. 2018 do 31. 3. 2019 má žalobkyně samostatně výdělečnou činnost přerušenu, od 2. 7. 2018 je zaměstnána v pracovním poměru u společnosti 4ct s.r.o., z tohoto pracovněprávního vztahu je nemocensky pojištěna. Žalobkyně měla očekávaný termín porodu dne 5. 11. 2018, prostřednictvím svého zaměstnavatele požádala o přiznání peněžitě pomoci v mateřství z pracovněprávního vztahu s datem nástupu 10. 9. 2018 a současně nastoupila na mateřskou dovolenou.
4. Namítala, že je v rozporu s právní úpravou, pokud dle názoru žalovaného nelze na věc aplikovat ust. § 32 odst. 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o nemocenském pojištění**“), a dle kterého žalobkyni nesvědčí právo zvolit si, ze které pojištěné činnosti bude uplatňovat nárok na peněžitou pomoc v mateřství, a tento nárok jí tudíž z titulu pracovněprávního vztahu nevzniká. Odkazovala na ust. § 32 odst. 2, 3, 4 a 5 zákona o nemocenském pojištění, byla přesvědčena, že daný zákon v souladu s principem zásluhovosti a přiměřenosti dává pojištěnce na výběr, má-li více pojištěných činností, ze které bude peněžitou pomoc v mateřství čerpat, přičemž s ohledem na ust. § 32 odst. 4 lze při nesplňování doby pojištění nezbytnou dobu pojištění dopočítat z náhradní doby pojištění, i kdyby v rámci jiné pojištěné činnosti byla nezbytná doba pojištění posbírána bez dopočtení z náhradní doby pojištění; opačný závěr a vyloučení ust. § 32 odst. 4 by vedl k nedůvodnému omezení práva na svobodnou volbu povolání. Zákonodárce explicitně nestanovil, že by pojištěnka měla být ve volbě omezena.
5. Uvedla, že žalovaný ust. § 32 zákona o nemocenském pojištění interpretuje nesprávně, když z ust. § 32 odst. 1 a 3 přechází na ust. § 32 odst. 5, aby se pak zpětně vrátil k ust. § 32 odst. 4 a tento použil pouze na případy dle § 32 odst. 5, což odporuje základním interpretačním metodám, předpokladu racionálního zákonodárce a principu právní

jistoty. Měla za to, že splnila podmínky pro přiznání nároku na peněžitou pomoc v mateřství v obou pojištěných činnostech, je si vědoma, že dle ust. § 32 odst. 5 z obou těchto činností nárok uplatnit nelze, protože činnosti neprobíhaly souběžně, a proto si zvolila uplatnit pojištěnou činnost ze současného pracovněprávního vztahu, kdy se nezbytná doba pojištění dopočte z vysokoškolského studia dle ust. § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění. K tomu doplnila, že samostatně výdělečná činnost byla vždy vykonávána jako vedlejší činnost při studiu, nebyla aktivní v době nástupu na mateřskou dovolenou a nárok z tohoto pojištění by byl přiznán jen díky ochranné lhůtě.

6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a byla mu uložena povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.
7. V návaznosti na vyjádření žalovaného ze dne 23. 11. 2020 a na dotaz soudu, zda byla postupem žalovaného uspokojena ve smyslu ust. § 62 s.ř.s., žalobkyně sdělila soudu, že na pojednání žaloby trvá.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasil, trval na správnosti závěrů a odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, tvrdil, že žalobkyně nesplnila zákonem stanovené podmínky pro vznik nároku na výplatu peněžitě pomoci v mateřství z titulu zaměstnání u společnosti [REDAKCE]. Tento postup odůvodnil tím, že v době nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, tj. dne 10. 9. 2018, existovala možnost nástupu ze dvou pojištění, přičemž v jednom z nich byly podmínky pro přiznání nároku z ochranné lhůty splněny (z titulu pojištění osoby samostatně výdělečně činné) a ve druhém tyto podmínky splněny nebyly, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2012, č.j. 4 Ads 65/2011-111, k aplikaci ust. § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění. Uvedl, že k datu nástupu na peněžitou pomoc v mateřství existuje pojištění, ve kterém jsou podmínky pro nárok na výplatu splněny, tedy pojištění osoby samostatně výdělečně činné, přičemž toto pojištění již zaniklo, jedná se tak o nástup na peněžitou pomoc v mateřství z titulu ochranné lhůty.
9. Ve vyjádření ze dne 23. 11. 2020 uvedl, že na základě dopisu veřejného ochránce práv [REDAKCE] ze dne 9. 3. 2020 se žalovaný rozhodl dávku přiznat, správní orgán I. stupně byl instruován k zahájení řízení o přiznání dávky neprávem odepřené dle ust. § 145 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění a k vydání nového rozhodnutí dle ust. § 101 písm. b) téhož zákona, správní orgán I. stupně rozhodnutím č.j. X žalobkyni přiznal nárok na peněžitou pomoc v mateřství s datem nástupu od 10. 9. 2018 ze zaměstnání u zaměstnavatele 4ct s.r.o., přičemž dne 15. 6. 2020 byla peněžitá pomoc v mateřství za období od 10. 9. 2018 do 24. 3. 2019 žalobkyni zaplacená.

IV. Obsah správního spisu

10. Žalobkyně žádostí podanou dne 10. 9. 2018 uplatnila nárok na peněžitou pomoc v mateřství a její výplatu s datem nástupu dne 10. 9. 2018, uvedla, že je v zaměstnání společnosti 4ct s.r.o., [REDACTED].
11. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 11. 2018, správní orgán I. stupně vyšel ze zjištění, že ze zaměstnání u uvedeného zaměstnavatele nebyla splněna podmínka účasti pojištěnce na nemocenském pojištění alespoň po dobu 270 kalendářních dnů v posledních dvou letech před nástupem na PPM, neboť toto pojištění trvalo v období od 2. 7. 2018 do 9. 9. 2018 tj. 70 dnů, tím žalobkyně nesplnila podmínky dle ust. § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění. Dále vyšel z toho, že studium žalobkyně trvalo od počátku akademického roku 2015/2016 do 14. 6. 2017, poukázal na ust. § 32 odst. 5, § 15 odst. 2 a § 32 odst. 4 téhož zákona. Z toho dovodil, že k době účasti na nemocenském pojištění v posledních dvou letech před nástupem na PPM ze zaměstnání u zaměstnavatele nelze dle ust. § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění započítat dobu z účasti na nemocenském pojištění jako OSVČ, neboť dané ustanovení dopadá na ty, kdo podmínku v současném pojištění nesplní, ale spolu s předchozími pojištěními ano, toto ustanovení neumožňuje zvolit si dávku podle vůle pojištěnce na základě kombinovaného započítávání různých dob z jednotlivých pojištění. Dané ust. § 32 odst. 5 vyložil tak, že je-li zároveň uplatněn nárok na peněžitou pomoc v mateřství z jednoho nebo více pojištění, ve kterých je splněna podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2, a z pojištění, v němž není splněna tato podmínka, započtou se pro splnění této podmínky v pojištění, v němž tato podmínka splněna nebyla, jen ty dny v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství, v nichž trvala účast na pojištění v 270 dnech souběžně v takovém počtu pojištění, v nichž je nárok na peněžitou pomoc v mateřství uplatňován; žalobkyni však účast na pojištění souběžně neběžela. Závěrem uvedl, že pokud by žalobkyně uplatnila nárok na výplatu PPM z OSVČ, nárok na PPM a její výplatu by jí vznikl, neboť z tohoto pojištění jí neuplynula ochranná doba. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 19. 11. 2018 odvolání.
12. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 12. 2018, v odůvodnění žalovaný vyšel z toho, že žalobkyně byla pojištěna u zaměstnavatele 4ct s.r.o. od 2. 7. 2018 dosud, dále byla dobrovolně nemocensky pojištěna jako OSVČ od 24. 7. 2017 do 31. 7. 2018, podala pouze žádost o peněžitou pomoc v mateřství ze zaměstnání, žádost o PPM byla uplatněna při souběžně existujícím pojistném vztahu a plynoucí ochranné lhůty nedávno zaniklé pojištěné samostatné výdělečné činnosti, měl za to, že podmínka účasti na pojištění v délce 270 kalendářních dnů v uplynulých dvou letech přede dnem nástupu na PPM musí být splněna v každém z těchto pojištění (viz § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění), tuto podmínku však žalobkyně splnila pouze u pojištění jako OSVČ, u zaměstnání byla délka pojištění nedostatečná (70 dnů) a zároveň nebyl evidován jiný souběžný pojistný poměr, který by mohl být hodnocen jako souběžná doba pojištění pro splnění podmínky 270 dnů u žádosti uplatněné ze zaměstnání. Aplikoval ust. § 32 odst. 2, 3 a 5, § 34 odst. 1 písm. a) a § 15 odst. 2 daného zákona, vzhledem k tomu, že žalobkyně byla dobrovolně účastna nemocenského pojištění osob samostatně výdělečně činných v období od 24. 7. 2017 do 31. 7. 2018, splnila ve smyslu ust. § 32 odst. 3 podmínky pro vznik nároku na PPM z tohoto pojištění. Měl za to, že započítání úspěšně zakončeného vysokoškolského studia do období 270 dnů

účasti na pojištění před nástupem na PPM u zaměstnavatele 4ct s.r.o. není v daném případě možné, nejsou dány podmínky pro aplikaci ust. § 32 odst. 5, neboť v daném případě nedošlo k tomu, že by žalobkyně nesplňovala podmínky pro vznik nároku v žádném pojištění. V daném případě z dobrovolné účasti na nemocenském pojištění OSVČ je základní podmínka pro nárok na dávku uvedená v ust. § 32 odst. 2 splněna a je jen na rozhodnutí žalobkyně, zda nárok na výplatu z tohoto PPM uplatní či nikoli; pokud by takto pojištěna nebyla, pak by k době účasti na pojištění ze zaměstnání mohla být započítána doba studia na vysoké škole, které bylo úspěšně ukončeno, a nárok na výplatu PPM ze zaměstnání by žalobkyni vznikl. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2012 č.j. 4 Ads 65/2011-111 k aplikaci ust. § 32 odst. 5, z toho dovodil, že ust. § 32 odst. 5 věta první pokrývá případy, kdy pojištěnec nesplňuje podmínku 270 dnů účasti v posledních dvou letech v žádném pojištění a na peněžitou pomoc v mateřství by jinak vůbec nedosáhl, zákon v takovém případě umožňuje za účelem získání nároku započíst doby z předchozích pojištění, tedy z takových, která byla přede dnem nástupu na PPM ukončena. Shrnul, že podmínky pro přiznání peněžité pomoci v mateřství z titulu pojištění u zaměstnavatele 4ct s.r.o. splněny nejsou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Podle ust. § 14 zákona o nemocenském pojištění nárok na dávku vzniká, jestliže podmínky pro vznik nároku na dávku byly splněny v době pojištění. (odst. 1) V případě souběhu pojištění se podmínky pro vznik nároku na dávku posuzují v každém pojištění samostatně. Je-li nárok na tutéž dávku, s výjimkou vyrovnávacího příspěvku v těhotenství a mateřství, současně z více pojištění, náleží dávka ze všech pojištění jen jednou. (odst. 2)
16. Podle ust. § 32 zákona o nemocenském pojištění podmínkou nároku na peněžitou pomoc v mateřství je účast pojištěnce na pojištění alespoň po dobu 270 kalendářních dní v posledních dvou letech přede dnem nástupu na peněžitou pomoc v mateřství (§ 34 odst. 1). Je-li uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z více pojištění, musí být tato podmínka účasti na pojištění splněna v každém z těchto pojištění. (odst. 2) Do doby účasti na pojištění pro nárok na peněžitou pomoc v mateřství podle odstavců 2 a 3 se započítává též a) doba studia na střední, vyšší odborné nebo vysoké škole nebo na konzervatoři považovaná za soustavnou přípravu na budoucí povolání

pro účely důchodového pojištění, jestliže toto studium bylo úspěšně ukončeno. (odst. 4)

17. Podle ust. § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění je-li uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z pojištění, v němž není splněna podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2, započtou se pro splnění této podmínky doby účasti na pojištění z předchozích pojištění v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství; překrývající se doby účasti na pojištění lze započítat jen jednou. Je-li zároveň uplatněn nárok na peněžitou pomoc v mateřství z jednoho nebo více pojištění, ve kterých je splněna podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2, a z pojištění, v němž není splněna tato podmínka, započtou se pro splnění této podmínky v pojištění, v němž tato podmínka splněna nebyla, jen ty dny v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství, v nichž trvala účast na pojištění v 270 dnech souběžně v takovém počtu pojištění, z nichž je nárok na peněžitou pomoc v mateřství uplatňován. Není-li podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2 splněna ve více pojištěních, započtou se pro splnění této podmínky doby účasti na pojištění v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství jen u toho pojištění, v němž je nejvyšší denní vyměřovací základ; přitom platí postup podle věty první a druhé.
18. V posuzovaném případě je nesporné, že žalobkyně od počátku akademického roku 2015/2016 do 14. 6. 2017 studovala na vysoké škole, kterou úspěšně ukončila, od 24. 7. 2017 do 31. 7. 2018 byla dobrovolně nemocensky pojištěna jako osoba samostatně výdělečně činná, ode dne 2. 7. 2018 je žalobkyně nemocensky pojištěna z pracovněprávního vztahu u společnosti [REDAKCE], toto pojištění trvalo ke dni nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, tj. ke dni 10. 9. 2018.
19. Podle odborné literatury¹ se do čekací doby (tj. účast pojištěnce na nemocenském pojištění po dobu 270 kalendářních dnů v posledních dvou letech ve smyslu ust. § 32 odst. 2) kromě dob samotné účasti na nemocenském pojištění započítávají i další vyjmenované doby, tedy dle odstavce 4 písmena a) doba studia za předpokladu, že toto studium bylo úspěšně ukončeno. Daný komentář explicitně stanoví následující příklad čekací doby pro nárok na peněžitou pomoc v mateřství: Žena ukončila 10. července 2012 úspěšně studium na vysoké škole a do zaměstnání nastoupila od 1. října 2012. Očekávaný den porodu má tato žena stanoven na den 2. května 2013. V zaměstnání nebylo získáno 270 kalendářních dnů, avšak vzhledem k tomu, že úspěšně ukončila studium dne 10. července 2012, započte se do čekací doby i doba studia spadající do období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství a potřebná čekací doba tak bude získána; nárok na peněžitou pomoc v mateřství proto v tomto případě vznikne.
20. K aplikaci ust. § 32 odst. 2 a odst. 4 zákona o nemocenském pojištění se vyjádřil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2015 č.j. 4 Ads 187/2015-26 tak, že: „Podmínky pro vznik nároku na předmětnou dávku jsou tedy zjednodušeně řečeno dvě - a to „kvalitativní“ v podobě zákonem požadovaného postavení žadatele o dávku v době

¹ Zákon o nemocenském pojištění Komentář, autoři Jan Přib, Květoslava Cimlerová a Šárka Chotěborská, Wolters Kluwer, Praha, 2009

vzniku sociální události, a „kvantitativní“ v podobě předchozí délky určitého postavení žadatele o dávku. Aby se „druhá podmínka“ vyžadující doložení délky předchozí účasti na nemocenském pojištění nestala v mnohých případech pro žadatelku nesplnitelnou, zákonodárce upravil možnost započtení dalších dob podle ustanovení § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění. Na základě tohoto „benefitu“ v podobě zohlednění dalších dob však nelze zpětně dospět k závěru, že se jedná o jakousi „náhradní dobu pojištění“, jak dovozuje stěžovatelka. Zákon o nemocenském pojištění hovoří pouze o započtení dalších dob do doby účasti na nemocenském pojištění vyžadovaných ustanovením § 32 odst. 2 téhož zákona. Zákonodárce totiž žádným způsobem tyto doby zpětně nezohlednil při úpravě obecných podmínek nemocenského pojištění, tedy kdo je pojištěncem, po jakou dobu a na základě jaké skutečnosti.“

21. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud žalobkyně uplatnila nárok na peněžitou pomoc v mateřství ze zaměstnání u společnosti 4ct s.r.o., které trvalo ke dni nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, měl se žalovaný zabývat primárně tím, zda žalobkyně z tohoto zaměstnání splnila podmínky nároku dle ust. § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění. To sice žalovaný učinil, nicméně po zjištění, že pojištěná činnost u daného zaměstnavatele trvala v období od 2. 7. 2018 do 9. 9. 2018, tedy v čekací době pouze po dobu 70 kalendářních dní, chybně neaplikoval ust. § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění a do příslušné čekací doby nezapočítal dobu studia žalobkyně, které trvalo v období 270 kalendářních dní v posledních dvou letech před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství a které bylo úspěšně ukončeno. V důsledku této chybné interpretace ustanovení § 32 odst. 2 ve spojení s odst. 4 zákona o nemocenském pojištění žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně podmínky pro přiznání nároku na peněžitou pomoc v mateřství ze zaměstnání u společnosti 4ct s.r.o. nesplňuje. Ze systematiky právní úpravy však vyplývá, že doby uvedené v ust. § 32 odst. 4 je třeba do doby 270 dnů v posledních dvou letech před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství započítat automaticky v případě, kdy samotná doba účasti na pojištění (tj. v tomto případě trvání pracovního poměru) podmínku 270 dnů nesplňuje. Teprve poté, kdy by ani po započtení této doby nebyla splněna podmínka 270 dnů účasti na pojištění, bylo by možné zabývat se aplikací ust. § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění.
22. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podmínky pro vznik nároku na peněžitou pomoc v mateřství splnila již dle ust. § 32 odst. 2 a 4 zákona o nemocenském pojištění, a to z pracovního poměru, ze kterého nárok uplatnila, nebylo vůbec namístě, aby žalovaný přistoupil k posuzování podmínek dle ust. § 32 odst. 5 téhož zákona, které primárně dopadá na situace, kdy pojištěnec nesplňuje podmínku 270 dnů účasti na pojištění v posledních dvou letech v žádném pojištění a umožňuje za účelem získání nároku započíst též doby z předchozích pojištění (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012 č.j. 6 Ads 88/2012-44). To však nebyl případ žalobkyně. Nejedná se pak ani o případ, kdy by pojištěnec uplatňoval nárok z více pojištění, jak předpokládá věta druhá ust. § 32 odst. 5, neboť žalobkyně daný nárok uplatnila pouze z pracovního poměru u společnosti 4ct s.r.o., nikoli ze svého předchozího dobrovolného pojištění jako osoba samostatně výdělečně činná.

23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí detailně věnoval výkladu ust. § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění, nicméně vzhledem k tomu, že toto ustanovení na daný případ vůbec nedopadá, jak je vysvětleno výše, a nárok na peněžitou pomoc v mateřství žalobkyni vznikl na základě jiných ustanovení zákona o nemocenském pojištění, považuje soud další rozbor daného ustanovení i s ním související judikatury za nadbytečný.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
25. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů zastoupení advokátem spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč a 21% DPH ve výši 1 428 Kč, tedy celkem 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. ledna 2021

[REDAKCE]
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje